

11 UGER

Midt i den værste krise nogensinde for dansk idræt står direktøren for Danmarks Idrætsforbund, Morten Mølholm. Gennem coronakrisens 11 uger har han knoklet for at begrænse de ødelæggelser, som virussen har trukket efter sig. Undervejs har han måttet kæmpe for at hente sin stædige datter hjem fra Hawaii, lægge ører til en absurd russisk adfærd på et videolink og overvære lykkelige tennisspillere danse som forårskåde køer. Dette er en personlig beretning fra coronafronten.

FORTALT TIL CHRISTIAN HEIDE-JØRGENSEN

24. februar - 1. marts

»Nogle gange er det de små ting, der vækker uro i os. Små ændringer i vores opfattelse af verden, der får jorden under en til at slå revner. Sidst i februar er det for mit vedkommende nok nærmere gulvet i mit fly fra Tokyo til Hawaii, der pludselig bliver usikkert.

Jeg er på vej til den amerikanske østat for at besøge min ældste datter, der er udvekslingsstuderende på Hawaii Pacific University. Rundt om mig sidder et fly fuldt af japanere. Alle – som i ALLE! – bærer mundbind. Nu ved jeg godt, at mundbind er noget mere almindeligt i Japan end på vores breddegrader. Det er trods alt ikke første gang, jeg rejser i landet. Men alligevel ... alle!

Ironisk nok er rejsen til Hawaii præcis samme dag, som en TV 2-medarbejder bliver testet positiv for coronavirus hjemme i Danmark efter en skiferie i Norditalien.

Alligevel føler jeg mig overrumplet over, hvor alvorligt japanerne tilsyneladende tager truslen fra coronavirusen. For mig selv tænker jeg, at det er en lidt vild overreaktion. Men i en blanding af almindelig høflighed og en snert af bekymring ifører jeg mig selv et mundbind. Uden anelse om, at de kommende uger vil sætte min verden i flammer.

Turen til Hawaii er et kort afbræk på en studietur, som jeg sammen med sportscheferne fra alle specialidrætter er på som forberedelse til det OL, der venter knap et halvt år ude i fremtiden.

Japanerne er klar. Anlæg og OL-atletbyen står helt færdige, men japanernes udbredte brug af håndsprit og mundbind viser os, at coronafrygten har et langt stærkere greb om Japan end Danmark.

Alligevel falder det os ikke ind, at vi ser ind i pandemiens spæde start. På intet tidspunkt falder det os ind, at det måske mere er et spørgsmål om, hvorvidt hele verden bliver klar til at tage til Tokyo, end om Tokyo bliver klar til at tage imod hele verden.

2. marts - 8. marts

»Jeg er knap nok landet i Danmark efter studieturen, før vi modtager et brev fra min yngste datters gymnasium. Her skriver rektor, at alle elever eller elever af forældre, der har været i et af en række lande, herunder Japan, ikke må komme på gymnasiet i to uger.

Jeg er paf.

Rektoren har heldigvis misforstået nogle ting i forhold til, hvilke lande sundhedsmyndighederne mener er højrisikolande, men det går pludselig op for mig, hvor voldsomt alle reagerer på den her coronasituation.

Også på min arbejdsplads i Idrættens Hus bliver jeg mødt af småskræmte kolleger. Der er allerede snak om, hvorvidt de medarbejdere, der har været med på turen til Japan, bør møde ind på arbejde. Kollegerne er nok ikke blevet mindre bekymrede over de billeder, som vi har postet på sociale medier af japanere med mundbind.

Nu er coronaen kommet til Danmark. Den har sat sig mentalt i os. Og blot et par dage efter kommer det første spæde skridt mod en total nedlukning, da statsminister Mette Frederiksen fredag formiddag anbefaler, at store arrangementer med over 1.000 deltagere aflyses.

ARBEJDSRASERI. Direktør i Danmarks Idrætsforbund Morten Mølholm har haft svært ved at lægge arbejdet fra sig under coronakrisen. Ofte er arbejdsdagene løbet op i 20 timer. Foto: Jens Dresling

“ I en blanding af almindelig høflighed og en snert af bekymring ifører jeg mig selv et mundbind. Uden anelse om, at de kommende uger vil sætte min verden i flammer

Det er næsten ubegribeligt at forstå det Danmark, jeg er kommet hjem til, i forhold til det, jeg forlod et par uger tidligere».

9. marts - 15. marts

»Telefonen ringer onsdag eftermiddag. I røret er en medarbejder fra Kulturministeriet med en varsling om, at statsminister Mette Frederiksen om få timer vil komme med et brutalt budskab, der vil få alvorlige konsekvenser for hele Danmark. Også for idrætten. Eliten såvel som bredden.

Situationen er i forvejen alvorlig. Statsministerens anbefaling om at aflyse alle store arrangementer med mere end 1.000 deltagere er hård for især den professionelle idræt. En række eliteklubber inden for fodbold, håndbold og ishockey står over for afslutningen på en sæson, hvor indtægter fra slutspilskampe skal være med til at finansiere driften resten af året.

Vi kæmper os derfor ind i forhandlingsvarmen hos Erhvervsministeriet for sammen med de to store erhvervsor-

ganisationer Dansk Erhverv og Dansk Industri at få skabt en kompensationsordning, der kan afbøde blot en del af de økonomiske konsekvenser for idrætten. Det lykkes os at få kompenseret arrangementsomkostninger og senere også løn, men en fuldstændig forståelse for vores behov for at få kompenseret indtægts-tab for at finansiere drift over et helt år møder vi ikke.

Varslingen fra Kulturministeriet gør kun situationen endnu mere alarmende. Klokkerne 20.30 vil statsminister Mette Frederiksen groft sagt lukke Danmark ned. Offentligt ansatte sendes hjem, skoler lukker, og al indendørs idræt og forsamlings på over 100 personer bliver forbudt. Blandt meget andet. Med anbefalinger om 2 meters afstand mellem mennesker er det også svært at dyrke mange idrætter.

På de få timer, der går inden pressemødet med statsministeren, gløder telefonerne. Sammen med vores samarbejdspartner DGI får vi udarbejdet en pressemeddelelse, som kan sendes ud kort efter Mette Frederiksens melding. Det er vigtigt, at vi hurtigt får klarhed over situationen, og at forbund, foreninger og medlemmer kender linjen.

Og vi går endnu videre end statsministerens krav. Vi anbefaler, at vores forbund og foreninger også lukker al udenørsidræt ned. Vi fornemmer behovet for ekstra samfundssind. På ganske få dage er antallet af coronasmittede i Danmark vokset fra få til mere end 500. Derfor anlægger vi et forsigtighedsprincip og giver et klart signal om, at dansk idræt må ligge helt stille i de kommende uger, mens vi venter på udviklingen i smittetrykket.

Men det er en anbefaling. Hverken DIF eller DGI har lovhjælp til at forbyde noget som helst. Derfor er vi også spændte på, om anbefalingen slår helt igennem. Det er jeg fantastisk stolt over. Tænk sig, at næsten alle 12.000 idrætsforeninger i DIF og DGI lukker ned, selv om alle deres aktiviteter stopper, de mister læssevis af penge og mærker et ekstremt pres fra deres medlemmer. Den disciplin imponerer mig.

Det er efterhånden ved at blive en vane at komme sent i seng. Men efter statsministerens pressemøde bliver det rigtig sent. Jeg gør mig en masse tanker om ... ja, om alt muligt. For der er virkelig mange udfordringer forude. Jeg når endda at give et par interviews om nat-

ten til radioernes morgenflader, inden jeg får lidt søvn.

Mens vi også lukker Idrættens Hus næsten helt ned og efterlader idrætten i hænderne på en håndfuld medarbejdere i et nødberedskab, der skal håndtere ekstern og intern kommunikation, politiske og økonomiske forhandlinger, melder der sig private udfordringer.

Hele verden er på vej mod samme nedlukning, som vi oplever i Danmark. Grænser bliver snøret til, fly bliver aflyst. På Hawaii sidder min ældste datter. Hun har knoklet for og sparet op til det her studieophold i to år, men min kone, Ditte, og jeg begynder alligevel at pirke lidt til hende.

Hun kan overhovedet ikke se, hvad hun skal jeg hjem for. På Hawaii er der ingen corona - og derfor vil hun altså ikke forlade sit liv og studier. Ikke desto mindre er min Ditte og jeg opsat på at få hende hjem, mens Trump stadig tillader det.

Og alt imens vi kæmper med det, er Ditte blevet temmelig forkølet. Vi frygter, at det er corona, og bliver henvist til Gentofte Sygehus, hvor hun bliver testet.

Resultatet er heldigvis negativt. Det er svaret fra vores datter imidlertid ikke. Det er positivt. Det tog 4-5 dage at få hende overbevist. Eller faktisk er det andre danske studerende på universitet, der har haft tilsvarende opkald fra bekymrede forældre i Danmark, som overbeviser hende om, at det er bedst at rejse hjem.

Hun kommer med et af de sidste SAS-fly fra USA. Og jeg er lettet. Meget lettet».

16. marts - 22. marts

»Jeg har sat mig til rette foran skrivebordet på min yngste datters værelse. Jeg har ikke selv et kontor derhjemme, så det får jeg lov til at låne en gang imellem. Jeg har kaffe i koppen, og min computer er tændt, men teknikken driller. Vi har i DIF kun én tilslutning til IOC's videokonference om sommerens OL i To-

kjo, og jeg må derfor leve med, at den rammer min nethinde via et kamera i Idrættens Hus, der filmer en skærm.

Og det, jeg oplever, er lige dele bizart og frustrerende.

I begyndelsen af måneden var jeg faktisk overbevist om, at coronaepidemien ville dø ud inden OL. I DIF sammenlignede vi coronatruslen med den zikavirus, som skabte angst og bekymring før OL i Rio de Janeiro for fire år siden, men som aldrig for alvor blev en trussel mod afholdelsen af legene i Brasilien.

Nej, så er EM i fodbold mere oplagt at udsætte. Turneringen ligger tidligt på sommeren, og den skal afholdes i 12 forskellige lande med åbningskamp i Italien, der er ekstremt presset af coronaepidemien.

Men jeg er heller ikke blind. Nedlukningen af idrætten gør det stort set umuligt for OL-atleterne at træne normalt, selv om både vi og Team Danmark forsøger at skabe bare nogenlunde anstændige forhold for et begrænset antal atleter. Sportsbegivenheder bliver aflyst én for én. Også olympiske kvalifikationsstævner.

Som dagene går, kommer vi mere og mere i tvivl om det realistiske i OL-projektet. Og problemet er ikke kun dansk. Det er atleter i hele Europa og andre steder i verden, der har sat idrætskarrieren på standby.

Alligevel buldrer Den Internationale Olympiske Komité (IOC) bare fremad, som om intet var hændt. Vi må kalde en flok danske bokkere hjem fra et OL-kvalifikationsstævne i London. Stævnet er arrangeret af IOC, men vi fornemmer på ingen måde, at organisationen har en idé om, hvor alvorlig situationen er.

På min datters værelse er videokonferencen i fuldt sving. Især lederne af en række europæiske olympiske komiteer beretter på skift om situationen i deres lande. Flere nationer som Italien og Spanien står i udfordringer til halsen. Hele sundhedssektorer i syd er ved at bryde sammen, og coronasmittede dør i hundredvis, mens samfund er lukket ned. Europa er blevet en sværm af restriktioner, forbud og smittefarer.

Da turen kommer til Rusland, dukker tre store mænd frem på skærmen. De sidder modsat repræsentanterne fra alle andre nationer tæt på af hinanden. Ingen social afstand der. De smiler og beretter, at Rusland bakker op om OL og agter at stille med det største hold af ▶

FAKTA

Danmarks Idrætsforbund

Danmarks Idrætsforbund, DIF, er en paraplyorganisation for elite- og breddeidrætten i Danmark. DIF organiserer idrætten 62 specialforbund. I 2019 havde forbundet 1.992.610 medlemmer fordelt på 8.806 lokalforeninger.

DIF er også Danmarks Olympiske Komité og dermed ansvarlig for dansk deltagelse ved de olympiske lege.

Siden 2007 har Niels Nygaard været formand.

Morten Mølholm blev efter 23 års ansættelse i forskellige stillinger i DIF ansat som forbundets administrerende direktør i 2015. Han bor i Birkerød og er gift med psykolog Ditte Tang Johansen. Sammen har de døtrene Anna og Karoline.

Det er næsten ubegribeligt at forstå det Danmark, jeg er kommet hjem til, i forhold til det, jeg forlod et par uger tidligere

alle nationer. Der er ingen situationsfor- nemmelse eller empati fra landet, der i øvrigt er udelukket fra Tokyo-legene på grund af skandalen om et statsstyret dopingprogram.

Alle er hørt, og IOC's præsident Thomas Bach har lyttet. Men han åbner end ikke døren på klem for en olympisk plan B. I stedet opfordrer han til, at de enkelte lande må lægge pres på deres regeringer for at give atleterne de bedst mulige træningsforhold.

Vi er rystede og tøve, men bakker i første omgang alligevel op om IOC's kurs. OL skal afvikles i Tokyo til sommer.

23 marts - 29. marts

»En uge senere er der massivt bud efter mig. IOC har besindet sig og har aflyst OL. Min kone fungerer som en anden billetsælger og tovholder for det enorme opbud af medier, der fra klokken seks om morgenen liner op på min bopæl og i telefonen for at høre nyt om OL's skæbne.

Forud er gået nogle dramatiske dage, hvor flere og flere atleter og nationale olympiske komiteer verden over har opfordret IOC til at udskyde legene. I DIF meddeler vi allerede IOC få dage efter den nedslående videokonference, at vi opfordrer til en udsættelse - af den simple grund, at legene vil kunne udgøre et epicenter for smittespredning, og legene vil heller aldrig blive sportsligt forsvarlige, da atleterne ingen muligheder har for at forberede sig ordentligt.

Alligevel har jeg svært ved at være ubetinget begejstret. IOC's beslutning om at skubbe OL et år er det værste tænkelige scenarion for dansk idræt. Det betyder, at vi skal ud at finde penge til at holde det olympiske maskineri kørende et helt år endnu. Aflysningen er en ordentlig økonomisk lussing for DIF og Team Danmark. Vi har mere end 50 millioner kroner ude at svømme, som skal hentes i land i løbet af kort tid for at kunne sikre den økonomiske støtte til atleterne, deres trænere og eksperter.

Samtidig tænker jeg på de mange atleter, der gennem de seneste tre-fire år har kæmpet så målrettet for deres livs store drøm: At komme til OL. Og så ved vi, at der forestår et kæmpe stykke arbejde med at få deres OL-forberedelser på rette spor igen.

Det er helt vanvittigt at tænke på, at jeg for bare en måned siden var i Japan og betragtede et OL, der stort set var klar til at køre. Nu befinder idrætten i både udlandet og herhjemme sig i den værste krise nogensinde.

30. marts - 5. april

»Tanker og betragtninger i et fugleperspektiv har jeg ellers sjældent tid til. Det er nogle heftige uger med arbejdsdage på op mod 20 timer. Idrætten er alvorligt i knæ, og mængden af opgaver og udfordringer tårner sig op. Jeg og resten af nødbereðskabet i DIF er i stedet gået ind i en løsningsorienteret modus, så vi konstant forholder os til de forhåndenværende sager. Og dem er der mange af.

Tre ugers nedlukning begynder at sætte sine spor i vores mange lokale idrætsforeninger og i vores specialforbund. Vi får dagligt flere og flere henvendelser fra klubber, der mister medlemmer og kontingentkroner samt indtægter fra arrangementer og sponsorer. En række af vores forbund lider ligeledes.

Vi beslutter derfor at gennemføre en undersøgelse af foreningernes og forbundenes økonomiske situation og går samtidig i gang med politisk at arbejde

SPRIT OG MUNDBIND.

En studietur i Japan i slutningen af februar blev en øjenåbner for Morten Møhlholm. Coronaviruset havde allerede et solidt mentalt greb om japanerne. Foto: DIF

for en nødpulje til de lokale foreninger.

Vi opfordrer i medierne til, at folk bliver ved med at betale deres kontingent til klubberne - også selv om de midlertidigt er lukket ned. For hvis man stadig ønsker, at der eksisterer et lokalt fællesskab efter coronakrisen, er det vigtigt at bakke op om det. Hvis man har råd. Vi er samtidig meget bevidste om, at de dårligst stillede familier er dem, der først melder sig ud - og at vi har en forpligtelse til at få dem tilbage i folden, når vores klubber igen åbner.

Hvornår det sker, aner ingen. Derfor er jeg også bekymret for, om vi går mod en økonomisk bankerot på nogle områder. Eksempelvis den professionelle idræt, hvor ishockey, håndbold og fodbold er hårdt ramt. Kompensationen for aflyste kampe og lønkomensationen for hjemsendte medarbejdere hjælper en smule, men hjælpepakkerne er ikke i nærheden af at lukke det økonomiske gab, som er opstået.

6. april - 12. april

»Kort før påske lykkes det os at få opbakning fra regeringen og Folketinget til en nødpulje til de lokale foreninger på 50 millioner kroner. Selv om der er mange til at deles om puljen, er vi dybt taknemmelige for håndsrækningen.

Samtidig lykkes det at få en række andre tiltag på plads i samarbejde med Kulturministeriet og Folketinget, der letter lidt på situationen - især i vores nødlidende mindre forbund.

Men hjælpen skal modregnes. Regeringen forlænger forbuddet mod store arrangementer helt frem til 1. september - og med betydelig uvished om, hvad der sker herefter.

Vi føler os på gyngende grund. Vores specialforbund må nu endegyldigt aflyse større arrangementer hen over året og sommeren. Thomas Cup i badminton må flytte, fodboldlandskampe bliver aflyst.

Vores foreninger mister både indtægter fra deres frivillige arbejde på sommerens aflyste festivaler og på deres egne stævner. Og vores eliteklubber - med fodbold, håndbold og ishockey - kan knap nok skimte lyset for enden af den meget lange tunnel.

13. april - 19. april

»I coronatiden er der intet, der hedder klokkeklart grønt lys. Der er klare røde lys - de deciderede forbud - og så er der alt det gule lys: Gråzonerne, hvor man ikke helt rigtig ved, hvad man må. Jo, juridisk ved man det godt, men politisk og sundhedsmæssigt er man i syv sind - og det er ikke altid helt nemt at få klar besked fra politikerne og myndighederne, som også selv har svært ved at finde deres egne ben at stå på.

Det er den situation, vi er i, da vi skal til at se på åbningen af vores udendørsidrætter. Det er helt lovligt at gøre, men det er nok meget klogt at søge dialogen med både politikere og sundhedsmyndigheder, før vi slipper idrætsivrige danskere løs under stærkt kontrollerede former.

Det gør vi så. Men processen er ikke helt nem. For selv om presset fra klubber og foreninger i baglandet stiger voldsomt, viser de zoologiske havers senere nedlukningsskæbne, at det nok er meget klogt at gå med livrem og seler, både politisk og sundhedsfagligt - også selv om man har loven på sin side.

Men puha ... det er altså svært at finde balancen mellem samfundssind og økonomiske og sportslige interesser. Og samtidig skal vi i DIF også forsøge at indgyde et håb om, at der forhåbentlig venter en normal hverdag lige om hjørnet.

Derfor er det lidt af en mavepuster, da direktøren i Statens Serum Institut run- der ugen af med i et interview at advare om, at den sundhedsmæssige undtagelsestilstand måske kan vare yderligere et år. Vi står i forvejen med en hel sektor,

der lider under et forsamlingsforbud på mere end 10 personer og et forbud mod store forsamlinger.

Jeg bliver ærlig talt sur. Jeg synes faktisk, at vi i idrætten har udvist stor forståelse for, at der er skal tages hensyn - at det ikke er nogens skyld, at vi har en coronapandemi. Selv om arrangementsforbuddet indtil 1. september var svært at sluge, har jeg samtidig været imponeret over den tilpasningsevne, jeg har oplevet i samfundet og idrætten. Vi leder efter løsninger, selv når det ser sort ud.

Men i det øjeblik Kaare Mølbak stiller os i udsigt, at social afstand og forbud mod arrangementer kan vare i et år, skulle jeg lige veje mine ord. Vi har ikke behov for den slags lyseslukkermeldinger, der ret beset er dræbende for hele vores sektor.

20. april - 26. april

Tirsdag er en god dag. Der er igen åbnet for idræt uden kropskontakt. Om aftenen er jeg i Dragør Tennisklub, hvor jeg nærmest bliver modtaget som en helt. Det er forår med masser af sol. Jeg bliver ret bevæget over at se, hvor meget det betyder for folk at komme et skridt tættere på en normal tilværelse. Det har været alle arbejdstimerne i de forgangne uger værd.

Aftenen forinden har jeg set et indslag med køer, der kommer på græs. Jeg får de samme associationer her. Tennisspillere er køer, der kommer på græs. De er jublende glade.

En tv-journalist, der ikke er helt skarp på idræt, må jeg korrekte, inden vi går live, fordi hun konsekvent kalder tennisnettet for et hegn. Det er selvfølgelig ubetydeligt. Men det får mig til at tænke på, at coronatiden har skabt en ny virkelighed, hvor overbærenhed er en vigtig ting. Alle knokler og giver sig til det yderste. Vi må finde os i ventetid. Væbne os med tålmodighed og udvis taknemmelighed.

Det sidste får vi igen brug for midt på ugen. På et pressemøde kan vi i DIF og Team Danmark offentliggøre, at det er lykkedes os at få OL-finansieringen på plads. Regeringen og vores to store OL-sponsorer - Salling Group og Kirkbi - har

“ Men puha ... det er altså svært at finde balancen mellem samfundssind og økonomiske og sportslige interesser ”

yderst generøst spyttet i kassen, samtidig med at det er lykkedes os at genforhandle en række aftaler med de japanske arrangører. Vi kan nu udsende et beroligende signal til vores atleter: I skal nok få ordentlige økonomiske rammer til jeres forberedelser.

Ugen slutter med en dyb vejrtrækning. Jeg holder min første fridag i flere uger, hvor jeg ikke beskæftiger mig med corona - næsten i hvert fald. Jeg har ikke følt, at jeg har kunnet tillade mig det, for jeg har været konstant optaget af at få løst den næste udfordring og ikke mindst at få genåbnet idrætten.

Ditte og jeg tager på en cykeltur i fire timer. Fra hjemmet i Birkerød ruller vi mod Strandvejen, forbi Rungsted og videre sydover.

Paradoksalt nok er min første - i hvert fald halve - fridag ikke uden en pris. Jeg kører på en mountainbike, som jeg har fået i jubilæumsgave i DIF. Den har en sadel så hård, at jeg har ondt flere dage efter.

27. april - 3. maj

»Arbejdsindsatsen slider. Ikke bare på mig, men også på mine folk i Idrættens Hus.

En stor del af vores ansatte arbejder hjemmefra med de ting, som de nu engang er ansat til. Men tiderne er ved at skifte, og det er ved at være tid til, at nogle af de 4-5 personer, der har taget et helt enormt slæb, bliver aflastet. Især i forhold til de store mængder coronarelaterede forespørgsler, som vi får fra vores specialforbund og foreninger.

For der er en hel stribe af opgaver, som har stået i skyggen af coronakrisen, men som vi bliver nødt til også at forholde os til. Vi skal forhåbentlig snart have et årsmøde i DIF, vi har politiske programmer i støbeskeen, vi skal lave strategiaftaler med vores forbund, og så er der OL-forberedelserne, der skal i gear igen. Bare for at nævne nogle af dem.

Samtidig er der også en familie, der efterhånden gerne vil se lidt mere til mig. Men jeg vil ikke klage. Faktisk kan jeg have svært ved at slippe arbejdet. Jeg bliver hurtigt optaget af at løse den næste knast og få en smule mere ud af den næste forhandling. Jeg bliver grebet.

I denne uge står vi endda over for en af de helt store milepæle i den genåbning af idrætten, der forhåbentlig snart er på vej. I DIF føler vi en stærk forpligtelse til at hjælpe eliteklubberne i fodbold med de udfordringer, de står overfor: At få lov til at træne og spille kamp - godt nok uden tilskuere, men i disse krisetider kan mindre også gøre det, og superligaklubberne er dybt afhængige af at kunne spille en tv-transmitteret sæson færdig og blive klar til en endnu uvis udgave af den nye sæson.

Og mon ikke der også er en endog meget betydelig del af den danske befolkning, der savner at se en gang god superligabold? Også den udendørs breddeidræt står højt på vores prioriteringsliste, når Folketingets partier skal forhandle om genåbning den kommende uge.

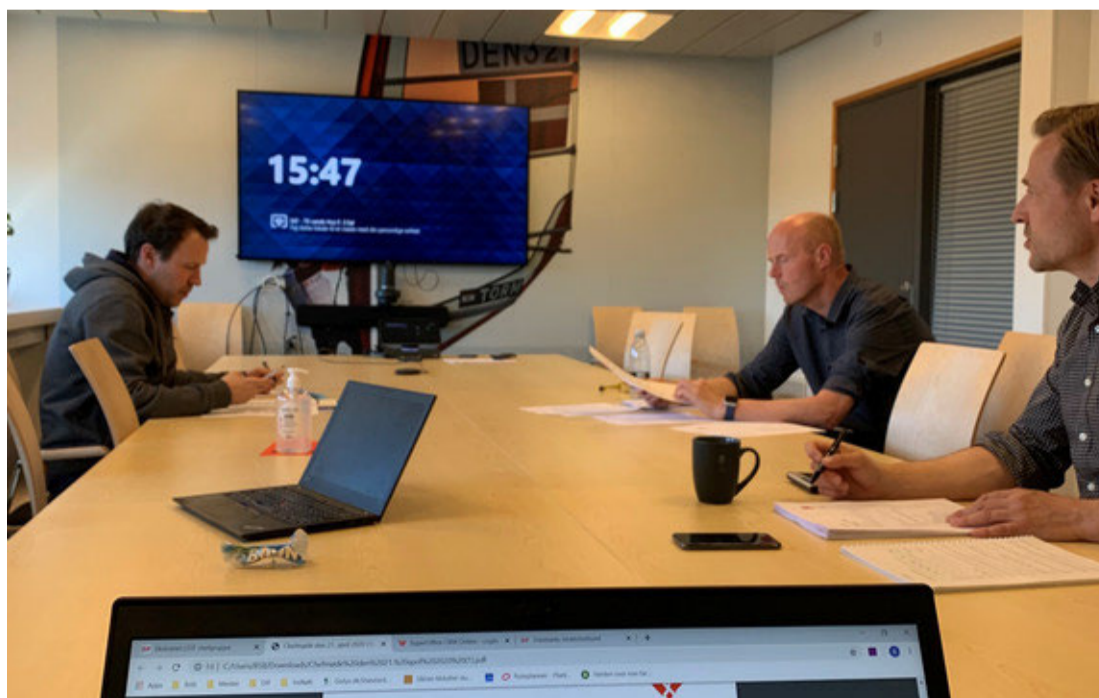
4. maj - 11. maj

»DIF-formand Niels Nygaard og jeg holder videokonference med formænd og direktører for alle vores 62 specialforbund og orienterer dem om de forestående genåbningsforhandlinger. Der er rigtig mange spørgsmål, men også en god opbakning til den linje, vi har lagt. Men jeg fornemmer, at stemningen er trykket.

»Kommer vi overhovedet til at dyrke

SØDE TIDER. På den danske ambassade i Tokyo blev der serveret OL-kage under Danmarks Idrætsforbunds studietur i februar. Alt tegnede lyst. Et par uder senere blev OL aflyst. Foto: DIF

GOD AFSTAND. Videomøder er blevet den foretrukne mødeform på mange arbejdspladser. Også i Idrættens Hus, hvor kun en lille udvalgt skare af ansatte har haft sin daglige gang under nedlukning af Danmark. Kun sekretariatschef Rasmus Lyhne (tv.) og økonomidirektør Morten Olesen (th.) er her til stede med Morten Møhlholm. Foto: DIF

PÅ HJEMMEBANE. Næsten dagligt har nyhedsudviklingen krævet, at Morten Møhlholm har måtte give stribevis interviews. Kun få har haft en positiv anledning. Åbningen af en række udendørsidrætter var en undtagelse. Her åbnede Morten Møhlholm medieballen en tidlig morgen i sin egen tennisklub i Birkerød. Foto: DIF

vores idræt på denne side af nytår?», lyder et spørgsmål.

Nogle forbund er helt i knæ. Det gør dybt indtryk på mig. Vi forsikrer dem om, at vi vil gøre alt for at få også indendørsidrætterne i gang, når deres nye sæsoner starter. Men måske vigtigst af alt opfordrer vi til solidaritet mellem idrætterne. Når udendørsidrætterne forhåbentlig snart kommer i gang, er det afgørende, at ingen presser citronen for hårdt. Alle må sørge for at holde sig inden for vores retningslinjer. Ellers risikerer vi i værste fald, at hele genåbningen bliver rullet tilbage.

Det er fuldstændig vildt at tænke på, at jeg for to en halv måned af høflighed og med bange anelser iførte mig et mundbind i et fly fra Tokyo til Hawaii. I dag står store dele af idrætten i flammer. Både herhjemme og i udlandet.

Selv det OL, som allerede er blevet udsat, tør ingen sige med sikkerhed, at verden bliver klar til i 2021. Forbund, klubber og foreninger har voldsomme økonomiske udfordringer. Og i København kæmper politikere og idrætsledere for, at den kontraktknude, der skal give plads til både et fodbold-EM i Parken og en Tour de France-start, bliver løst.

Jeg tror, at de klarer den. I virkeligheden er jeg mere bekymret for, om pandemien også æder begge arrangementer i 2021.

Men jeg øjner også lys og håb. Især for idrætten herhjemme. I takt med at antallet af coronasmittede danskere falder, stiger chancen for, at dansk idræt igen kommer i bevægelse. Og det trænger vi til.

christian.heide-jorgensen@pol.dk